ennast kibbeda kahhetsemisse al surma wasto, sest et ta peagi selle iggawesse kohtomoistja ette piddi astuma.

Kui olli nendatao teist korda kohto paika taggasi sanud, siis moistis temma weel wimaks waljuste issеennese peäle kohhut, kulutades, et piddi üks neist keige kurjemaist kurjateggiattest ollema. Nahwas, kes sel teisel korral ei olnud mitte öiskamisse heälega seält kohhalt kuulda, langesid ennamiste puhhas põlwili mahha, tõstsid käed taewa pole ülles, ja pallusid kibbeda öhkamissega Jummalat, et lähhäks armolikkult ja omma otsata hallastust möda selle patto kahhetseja hinge peäl armo heitma. — Senni olli ka wiimne mailma kohtomoistmisse ots sel waesel jubba lõppetud. Poos seäl taewa ning Ma wahhel, ja olli järsko hinge heitnud.

Agga selle kalendri luggejad tahtwad ehk weel teäda sada, kuidas selle wagga kangro luggu eddespiddi sai. Se surma hirm, mis temmal olli olnud siis, kui jubba üllespomisse reddeli liggi seisis, ja jälle se ilma-

arwamatta röörn, mis selle armokulutamisse sanna läbbi järsko temma peäle tungis, se leikas nenda temma läbbi süddame, et minnestus langes temma peäle, ja tedda kanti kui pool surnud seält kohhalt ärra. Kui silmad jälle lahti lõi, ja nattuke awalt omma mele tulletas, mis temmaga olli sündinud, siis wast hakkasid temma silmapissarad rohkeste joksma. Heitis põlwili mahha, tännas Jummalat temma sure armo eest, ja lubbas temmale truiks jäda omma ello otsani. — Temma naene ja lapsed ollid temma jure tõtnud, ja hakkasid korra pärrast ja ikka ueste temma ümber kaela. Need joukamad rahwa seltsist, kes ennast temma ümber ollid koggunud, andsid temmale kaunis suurt rahha hulka, nenda et temmal, koio minnes, rohkem warrandus olli, kui ei olleks ammogi mitte julgend ennesele sowida. Temma nimmi ja teik, mis temmale olli sündinud, läks seäl ümberkaudo ni kuulsaks, ja rahwas hoidsid ni süddamelikko armastusega temma pole, et

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 28